

דפי יגור

יום ו', י"ז באדר תשפ"ו, 6.3.2026, גיליון מס' 5091

הכל כאן פורים

1. אישור התב"ע

סיגל עמיר (מנהלת יישום תהליכים בשיוך): מאז האסיפה הקודמת נפגשנו עם מי שהגישו הסתייגות, ומומחים מטעמם. עשינו פגישה שהשתתפו בה עורכי דין, שמאים ומתכננים. השיחה הזאת הייתה מאוד עניינית והתנהלה ברוח טובה. היה מכתב חתום על ידי עשרה אחוז מחברי הקיבוץ. ישנה חשיבות גדולה מאוד למסמך שחותמים עליו כל כך הרבה חברים. אמנם שלוש הבנות שחתמו בשם החברים לא הגישו הסתייגות מסודרת, אבל לנו היה חשוב להתייחס לתוכן הדברים שנכתבו. המסר היה מאוד ברור: בקשה מהצוות לעשות כמיטב יכולתו להגדיל את רמת השוויון בזכויות הבנייה בין המגרשים ביגור. וזה אכן מה שעשינו, כמיטב יכולתנו, תוך זהירות ותשומת לב, שלא לחשוף את יגור לסיכונים מיותרים מול רשויות התכנון השונות.

שוהם: כאמור, מצב הפתיחה היה מאוד לא שוויוני. שינינו אותו שיהיה יותר שוויוני. התב"ע תגדיר לראשונה שביגור יש שבע מאות יחידות ועוד מאה יחידות קטנות.

השינוי מהפעם האחרונה: ננסה להכניס יותר זכויות לתחום השטח של מורדות ההר. נבוא עם זה לוועדה המחוזית ונגדיר את אזור המגורים והחלוקה. זה המקסימום שלדעתי יכול לעבור באופן קל מול הוועדה המחוזית.

(בתשובה לשאלה) השמורה היא מחוץ לתחום המגורים. אבל יש בתוך תחום המגורים שלכם, כבר היום, קו בניין שמעבר לו אי אפשר לבנות בגלל "מורדות נוף".

התוכנית המוצגת כוללת בתוכה בסך הכול תשעה תאי שטח - אלה מתחמים ענקיים, שכונות גדולות. ניתן להוסיף, בזכות ועדה מקומית (ואנחנו עושים "מקומית") חמישים מטר או שבעה אחוזים, הנמוך מבניהם, לכל מגרש. "שנוררנו" כמה שאפשר, כדי להתקדם.

לגבי שטחים עם מבני ציבור: ניתן בסמכות ועדה מקומית לנייד מהן זכויות בנייה עודפות. זה לא תמיד פשוט, כי זה נועד למבני ציבור גם ביישוב הגדל. כשבדקים כמה שטח ציבורי יש אל מול מה שכבר נוצל, רואים שיש יתרות גדולות, יחסית, ולכן שאבנו מהן משהו שבהבנתנו אפשרי, פרי של חישוב, שהפיתוח יהיה גדול יותר ממה שהוא היום.

אם אוספים את כל השטחים האלה, המורדות, ניוד מבני הציבור וגם אותם ארבע מאות חמישים מטר שניתן בסמכות מקומית להוסיף, הסל שלנו גדל בכמעט שבעת אלפים מטר.

רוב הקיבוץ - שלוש מאות חמישים וחמש יחידות מהקיבוץ - הוגדר עבורן מאה שישים מטר, ועכשיו מאה שמונים מטר. לשכונות המצוקים וכן הלאה - מאתיים. במשתלה - מאתיים ועשר. כל היתר לא משתנה. כעת, כל הקיבוץ מלבד האזורים החדשים יותר (שכונות המשתלה והבריכה) כולו מוגדר כמאה שמונים מטר, בפועל שישים וחמישה אחוז מהקיבוץ, מהשטח המבונה למעשה חמש מאות ושתיים עשרה יחידות דיור - יהיו במאה שמונים מטר.

היחידות החדשות, למשל בשכונת האזדרכת, מתחם מגרש הטניס היום, או באזור מתחם הרכבת - גם שם יהיו מאה שמונים מטר. ובאמצעות הדבר הזה, בעצם כולם, לדעתנו, מקבלים משהו

שהוא יותר מוסדר ומתוקן.

כל זאת תוצאת שתי "גמישויות" בתב"ע.

גמישות ראשונה: ניתן להוסיף קומה במבנים שיש בהם שתי קומות. זה לא מוסיף יחידה, אלא עוד קומה, כך נוספים המון מטרים שמאפשרים להגיע למאה שמונים בקלות.

גמישות שנייה: החלוקה הזאת בעצם תייצר לראשונה מגרשים יותר קטנים מתאי השטח הגדולים והשכונתיים ואפשר יהיה להעביר בין השותפים זכויות בהסכמה, לתת לאחד מאתיים, והשני יקח רק מאה ארבעים, ואיכשהו זה מתכנס בחזרה בהסכמה. השינוי מהותי והוא תוצר של ההסתייגויות. אני חושב שיצא כאן משהו יותר מוצלח, אבל חברים יצטרכו לשלם יותר עבור הזכויות האלה. באופן כולל זה מייצר שוויון. ראינו שגם הממוצע יושב ממש קרוב לשם. וזה בעיניי נראה יותר נכון ויותר הגון, וזו תוצאה של מה שהחברים דרשו.

יש כאן גם די הרבה מצע גם לנקלטים, ויש עתודה.

התוכנית מאפשרת שבע מאות יחידות לשיוך. היא לא יכולה לאפשר שבע מאות שמונים ואחת. זאת אומרת, אותם שמונים ואחד עודף יהיו, אם תחליטו על זה, בסיפור אחר. כדי לעלות מעל השבע מאות, צריך לקרות תהליך שעוד לא הבשיל, לצערנו. כשזה יקרה, תבוטל המכסה הזאת ותוחלף במכסה גבוהה בהרבה - מדברים על אלף ויותר.

אלון חגי: כל הכבוד למתכננים על הקשבה ושיתוף הפעולה מול ההסתייגויות והורדת רמת האי-שוויון בתוכנית. מציע לאשר אותה. זאת התוכנית הכי מוסכמת שיכולנו להגיע אליה. עם אישורה והגשתה למתן תוקף - כל הקבוצות שעד היום לא יכלו לבחור, יכולות להתחיל לעשות זאת. אפשר עכשיו לשייך לכולם, קודם לא יכולנו. בשוליים יש חלקה בצד (עם זכויות בנייה נמוכות יותר), מיועדת לקליטה שהוקפאה, שנאחר את התוכנית הגדולה, נוכל לאשר גם את השכונה הזאת. אישור התוכנית מאפשר גם פתיחת שערי קליטה, לצד המשך הליך השיוך. בנוסף, השומות ברשות מקרקעי ישראל מתייקרות בקצב אדיר.

חייבים להזדרז. עדיין יהיו בעיות, שלא לכולן יש לנו היום פתרון. אבל חייבים להזדרז ולהמשיך.

דובלה ישורון: לקח לנו בטח איזה ארבע שנים להגיע לרגע הזה, ואני שומע כל מיני שאלות שאנשים שואלים, שבעצם כבר דיברנו עליהן ואפילו קיבלנו החלטות. התב"ע זאת רק ההתחלה. אחר כך יש כמובן חלוקה למגרשים, ואחר כך כל אלמנט השיוך - והדברים האלה לוקחים המון זמן. יש בזה גם קניין וגם תכנון, יש בזה גם אינטרסים אישיים וגם אינטרסים של הקיבוץ. אני מבקש מכולם: מי שיכול - תתעניינו בחומר הזה, תקראו, ותבואו כשאתם באים לדיון כמה שיותר יודעים שאפשר.

הקצב האיטי של ההתקדמות נוגע לחיים הממשיים, ביחוד של מי שרוצים להיקלט, להרחיב, לשפץ ולשדרג את המגורים. זה לא נכון שכל עיכוב הוא לטובה. לכל עיכוב יש מחיר בחיים של אנשים.

דורון ס"ט: כולם מברכים, אז גם אני אצטרף לברכות. ראשית, בעצם היכולת של צוות השיוך ושל האדריכל שוהם, להשתנות בחשיבה ולקבל את ההערות היא לא טריוויאלית. בדרך כלל,

סיגל: אני אחזור ואגיד כאן, כמו שאני חוזרת ואומרת כל הזמן: תהליך שיוך הוא תהליך מורכב, כמו עוגת שכבות. אנחנו מכינים כל אחת בנפרד, מרכיבים אחת על השנייה, בסוף אוכלים הכול ביחד. אבל לבנות צריך שכבה שכבה.

גבי, בשרטוטים מסומנת "בנייה פוטנציאלית" להמחשה תיאורטית איך ייראה הבית, אם נגדיל אותו ממצבו הקיים למאה שישים מטר, אבל ניתן לבנות הרבה יותר. בחלק מהמגרשים זה ידרוש פינוי-בינוי חלקי או תוספת קומה שלישית, אבל זה בר ביצוע.

מודי למדן: אני פונה כאן להנהלת הקיבוץ - להגיד לנו מה הצפי ומה הלו"ז של תהליכי המשך. למשל, מה קורה עם הנושא של בתים משותפים? מתי יסבירו לציבור מה זה בית משותף ואיך מתנהגים?

כבר היום ישנן בקשות של חברים לתוספות בנייה בכל מיני מקומות. הן מתייחסות לקו הבניין שקיבלו בתוכניות, ונדרשות הסכמות של השכנים.

אני מציע שלא יתחילו להרוס את מגרש הטניס לפני שיקימו מגרש טניס אחר במקומו. זה צריך להיות משולב באיזה מקום.

סיגל: לגבי מגרשים משותפים, מתקיימים במקביל בעצם שני תהליכים. מצד אחד, אנחנו בונים טיוטה להסכם מגרש משותף, ומצד שני, אנחנו מעדכנים את התקנונים או ההסכמים של בנייה פרטית ביגור. מה שקיים היום בעצם לא נותן מענה מלא לתהליך שאתם הולכים להיכנס אליו.

מכיוון שהדברים האלה חסרים, ואנשים שעוסקים בזה הם פחות או יותר אותם אנשים, לא תמיד אנחנו מצליחים בלוח הזמנים להדביק את הכול וליישר את הכול לאותו קו. אבל בתוכנית העבודה שלנו, אנחנו מתכוונים להקדיש את השנה הקרובה בדיוק למטרה הזאת. אנחנו יודעים שיהיה צריך להיות כאן הסכם נגרי, הסכם משפטי, ייתכן שנצטרך לעשות לו איזה שהם "בני דודים" בגלל המבנים השונים של השכונות השונות. לא בטוח שמה שנכון בשכונת הלול נכון בשכונת הכביש. נעשה התאמות.

כל מה שהוצג כאן אקטואלי לתהליכי הבנייה היום. ועדת התכנון שמקבלת את הבקשות האלה מודעת להשפעה על שכנים למעלה ולמטה. לגבי מגרש טניס, צריך להבין שיש ליגור בתביעה שטחי ספורט שעדיין לא ניצלו אותם, ובהתאם להחלטות שלכם ובהתאם לתקציב שיהיה, אפשר יהיה לבנות מגרש טניס.

גופים שמובילים תהליכים, יש נטייה להתבצר במה שעשו, בפרט שעבדו על התוכנית הזאת הרבה זמן. לעניין עצמו, במפגש עם "המומחים" די מהר הבנו, שהבעיות הן לא רק תכנוניות, אלא שיקולים חברתיים, שאחד המומחים הגדיר "עבר, הווה ועתיד" והאיזון ביניהם. אני חושב שהצלחנו להגיע לפשרה, שהיא אולי לא מלאה בראייה שלי - אבל אחרי שהצוות עשה שינוי מהותי בתוכנית, שמאפשר יותר גמישות באחוזי הבנייה הניתנים לחברים הוותיקים ויותר שוויון בין השכונות, הייתה גם פנייה לא פורמלית, בואו ננסה להגיע להסכמות, זה דורש גם מצידי התפשרות. הבעיה שנותרה, להבנת, ואני חושב שיהיה עוד זמן לברר אותה עד אישור התוכנית, היא הגמישות בתוך השכונות פנימה בבנק זכויות נוסף (וניוד) ולא רק בבתיים במגרשים משותפים (ששם יש הסכמה לגמישות) עד מגבלה, נניח, של 200 מטר. להבנת, יש הסכמה, שגמישות כזאת יותר טובה ונכונה, אבל קיים פחד, שזה יגרום עיכובים בתהליך - ואני מודע לתחושה של הלחץ ולזמנים.

יש דברים שאני חושב שהם לא מדויקים בלחץ הזמנים ולא קשורים לתביעה ולהסתייגויות שעלו. זה קשור יותר לצד הקנייני שהתערבב לתוך התכנון, מצבי "ראש בראש" ותיקים מול נקלטים, איזונים ועוד. צריך להתחשב בתחושות של אנשים, גם אם זה לא מדויק עובדתית. לכן, אני מוריד את ההסתייגות שלי. אני מבין שגם ניצן וגוני מורידות את ההסתייגות, ומצטרפות להצעה המתקנת של הצוות.

אנחנו צפויים עוד להרבה מאוד מכשולים, בעיקר בהיבט הקנייני. אני מקווה שהיכולת לדבר ולהגיע להסכמות, ולשפר את התוכניות תישמר.

גבי קרדוש: אני מזכיר לכולנו, שבהרחבה של שכונת המשתלה, אני ואביהו עמדנו כאן ואמרנו: רבותי, אי אפשר להמשיך בצמודי קרקע ביגור בצורה הזאת. צריך את הרחבת שכונת המשתלה מהשלב האחרון לעשות לפחות בשתי קומות או שלושה מבנים, כמו שקיים בשכונת הכביש. זה לא עזר, והיום אנחנו רואים את הבעייתיות של הדבר הזה.

שאלה לסיגל ושוהם: אנחנו הולכים לחתום על מגרש משותף לפני עורכי דין. אבל התוכנית שהוגשה לחלק מהאנשים לא מדברת על מאה שמונים מטר ליחידה בשטח הבנוי, או משהו כזה. מה המשמעות האמיתית של החתימה של החברים? האם היא מעודכנת על פי השינויים שהצגתם כאן, או שזה נשאר על המאה שישים מטר, למשל בשכונת ההר?

ועדת ביקורת: יפתח שחר נבחר.

יו"ר יגור: שי גרוסמן נבחר.

**לחברי הוועד נבחרו: דני גורליק, יעל סט רשף, רמי זלינגר,
עמוס פרליס, רן אשכנזי**

למנהל הקהילה נבחר: רמי פלג

לחברי ההנהלה נבחרו: מורן שביט, מיכל שמיר, אבירם בירמן, ניר קינן

ההצלה לכולם

בר מצווה במקלט

בר המצווה של נאום התחילה בבית הכנסת, כשהחדשות על המבצע כבר הגיעו. התלבטנו אם לבטל. כשהתחלנו בטקס נשמעה אזעקה. כולם רצו למקלטים, כדי לחזור אחרי האזעקה. בינתיים נפלה ההחלטה לא להמשיך בבית הכנסת אלא להמשיך במקלט (חדר הכושר), ותודה לכל מי שנפלה עליהם פתאום "עלייה לתורה" במקלט באמצע המלחמה וזרמו. במהלך הטקס חזרו אזעקות שוב ושוב, וגם הצטרפו דיירים נוספים מהשכונה. לשבת הזאת שלפני פורים קוראים "שבת זכור". את בר המצווה הזאת נזכור. מזל טוב לנאום, וואזיד והמשפחה.

מסורת חדשה!

נועם זיידל: רצינו ליצור התרגשות, עניין וחוויה לקראת החג, שבשעה מסויימת כולם ייצאו לחלק משלוח מנות וזה ייצור תנועה חגיגית ברחבי גור. למרות המלחמה הצלחנו לייצר את הבאז סביב זה. היה מצחיק לראות את התגובות לאחר חלוקת השמות, את ההשקעה של החברים והציפייה לקבלת המשלוח.

שאפו גדול **לעפרי ניב** על היוזמה, **לבן פלגי** על ביצוע ההרשמות והגירת השמות, **לעטר חנוכה** על הפרסום. תודה ל-80 המשפחות שהשתתפו.

עפרי ניב: הרעיון נולד מתוך רצון לייצר חיבורים בין אנשים, שבקהילה גדולה לא תמיד נפגשים, ויצא לפועל בזכות שיתוף פעולה עם בן פלגי שפיתח אפליקציה לצורך כך, עטר חנוכה שפרסמה וצוות פורים.

הפעילות הייתה מאוד מוצלחת ומאחדת.

בתמונה: שחר ויסמן נושא משלוח מתוק, מפנק ומשמח לבית של עידי ומירב גרשמן.

סיכום אירועי חג המשק 103

"בין חגיו הגדולים של הדור אין יפה מחגכם הצנוע" (נ. אלתרמן)

בין חגי ישראל להם יש מנהגים, מסורת, מסכות, סמלים ואף טעמים, קיים חג, שהוא פרטי שלנו, כקהילה קיבוצית. אנו מכנים אותו "חג המשק", חג שהוא מעין יום הולדת קולקטיבי, בו אנו מעלים על נס את הראשונים שהתיישבו על אדמת טרשים וביצות והצליחו לבנות קהילה לתפארת, וממשיכים לעלות זכרונות וגעגועים, נוסטלגיה וסיפורי ילדות מצחיקים וכואבים, ומשהו בנו מרגיש קשור בעבותות, למקום ולקהילה.

אנחנו הרגשנו, שעל אף התקופות המתוחות והשנים הקשות אותן אנו עוברים, אי אפשר לתת לתאריך העלייה על הקרקע לעבור ללא ציון ואזכור והבנו ש-103 שנים זה גיל מכובד וראוי לציון.

חשבנו "במה להמתיק ימים אם לא בשירים" והבנו, שגם אם בשקט ובצניעות, חשוב לקיים אירועים, המוסיפים דבק לחיינו המשותפים, מחזירים אותנו לימים ראשונים וגורמים לנו לאחוזה בזה, בשירים, בחידונים, בטעמים של פעם וביחד קהילתי.

כך נרקמו יומיים של אירועים מיוחדים: בערב התכנסנו במועדון סביב שירים, אותם בחרו חברות וחברי יגור, ולכל שיר ניגון משלו ולכל שיר סיפור משלו, כך נוצרה רקמה אנושית אחת והיה בערב הזה משהו קסום, עדין ורגיש.

למחרת קיימנו חידון "שניצל-בורשט", שהיה בו הכול מהכול: תמונות ילדות, מקומות עבר ומקומות הווה, שמות של כלבים, אנשים, שמות משפחה שעוברת, קיבוץ גלויות מחו"ל ומקיבוצים שונים, ואף הבינה המלאכותית יצרה חידון שמות מאתגר ומעורר מחשבה. המשתתפים בחידון חוו עניין, התרגשות ונוסטלגיה. ובינתיים, בחוץ תחת חופת הצאלון, כאשר השמיים בהירים ויפים, נפתחה עגלת קפה ובחדר האוכל הוגשה ארוחת צהריים עשירה עם טעמי עבר: קלופס, גפילטע ומקרוני עם קינמון מתוק.

אחרי צהריים קיבוצית הילדים של סטודיו יאנה הצגה נוסטלגית על יגור של פעם. ובתום היוםיים האלו, חשנו כולנו, שיש בנו אהבה וחוטים מקשרים וכדברי השיר בפרפרזה קטנה: בימים כאלו דרכנו מצטלבות.

אז למי תודה ולמי הברכה?

תודות ענקיות לצוות החג: ספה סוויטצקי, ליטל ברקן, גלית חגי, רבקה קוטליאר, יעל ס"ט רשף, יאנה פוליאק גרודמן.

לספה - על המצגת בערב השירה, על השירים והתמונות.
לליטל ברקן ובן קורן - על העיבודים והובלת השירה. **ליונתן ברקן** - על התופים. **לניר קורן** - על ההגברה. **לזמרות ולזמרים**, שהובילו בחן רב את השירים.
ליעל ס"ט רשף על ההנחיה.
לנבו גולדשטיין על היין החם.
לחברות וחברי יגור, אשר הגיעו לשיר את שירת יגור.
לגלית חגי - על בניית החידושים והובלת האירוע המיוחד והמרתק ביום שבת. בחיבור ובצילום החידושים עזרו **מיכל מלכין**, **יהודית שטרק**, **נעה חרמוני לרנר** ו**נעה חגי גרוס**. בתפעול החידושים עזרו **אוריין איריס**, **ליהי זך**, **גוני ונעה בניסטי**. תודה לכולן.
לאבירים בירמן וצוות ענף המזון - על ארוחת הצהריים ועגלת קפה, בשותפות עם ועדת תרבות.
ליובל זך - על המוזיקה בשבת בבוקר.
ליאנה פוליאק גרודמן - על ההצגה **ולילדים** על ההופעה.
ואם שכחנו להודות למישהו, אז עימו הסליחה.
ולכל מי שהגיע, השתתף ונהנה.

מסכת חג המשק 103

חג המשק ביגור הוא אחד מאבני הדרך שלנו כקיבוץ וכקהילה. לכל קהילה יש הדבק המחבר בין אנשיה: זיכרונות, געגועים, נוסטלגיה, סיפורי ילדות מצחיקים וכואבים כאחד. ביגור היה מנהג בו החברים והחברות היו יושבים כתף אל כתף מסביב לשולחן עמוס בדג מלוח והרבה שתייה חריפה, מניפים ידיים, קורעים את הגרון, דופקים בעוז על השולחן עד אמצע הלילה, והשירה הזאת היתה הדבק בין החברים, ואפשרה לקום למחרת עם כוחות נוספים, לעשות את עמל היום יום. השנים שחלפו, השינויים הרבים שיגור עוברת, המדיה, הטלוויזיה והאינטרנט הרחיקו אותנו משירת היחד, אבל עדיין יש חוט סמוי המקשר בינינו ונותן לנו טעם לחיים יחדיו. הערב נשמע שירים אותם בחרו חברות וחברי יגור, ולכל שיר ניגון משלו ולכל שיר סיפור משלו, כך אנחנו טווים רקמה אנושית אחת כאן על פני האדמה הזאת.

גלית חגי - השיר "ארץ" (אילנית)

אני רוצה להקדיש את המילים שלי הערב למוסיקאי ישראלי, מלחין, פזמונאי, מעבד מוזיקלי, מנצח ומורה למוסיקה, שנולד וגדל בארץ ונפטר לפני כחצי שנה בגיל 88. קראו לו ישעיהו (שייקה) פייקוב והוא היה המורה שלי למוסיקה בחטיבת הביניים בגבעת חיים. שייקה פייקוב היה חבר קיבוץ משמר השרון, לאחר נישואיו. הוא למד הוראת מוסיקה באורנים, עבד כמורה והמשיך ליצור ולכתוב שירים, שעסקו בעיקר בארץ ישראל. הרבה משיריו מבוצעים על ידי דודו זכאי (מקיבוץ דליה), אילן ואילנית ואחרים. שייקה פייקוב היה המורה שלי למוסיקה בחטיבת הביניים בגבעת חיים. קראנו לו שייקה פייקה. הוא לימד אותנו לנגן בחלילית ובעיקר, היינו הקהל הראשון, ששמע את השירים שכתב. היה מלמד אותנו ושואל את דעתנו. ככה למדתי, לדוגמה, את "שיר שבת" של אילן ואילנית הרבה לפני שפורסם: "שישה ימים ברא עולם / לבני אנוש בנה ביתם / ולשביעי הועיד רוחו, / שבת יקום למנוחתו". אז את השיר "ארץ" אני מקדישה לשייקה פייקה, האיש עם השפם, שאהב מוסיקה, אהב את הארץ, לא הצליח ללמד אותי לשיר נכון, אבל כן הכניס בי את אהבת השירה בציבור.

יעל ס"ט רשף - "הגיטרה של פדרו" (מתוך "השטן ואשת האיכר")

כשהיינו קטנים, אני והאחים שלי, היה לנו בחדר ההורים פטיפון, ומלבד הרבה תקליטים של מוזיקה קלאסית, היו שני תקליטים שאנחנו הילדים חרשנו עליהם: "הלוח הלכה החבריא" ו"השטן ואשת האיכר". היו אלו תקליטים שליכדו בתוכם בלדות מעולמות רחוקים ואחרים. אחד השירים ששמענו רבות היה השיר: "הגיטרה של פדרו". גם כיום, כאשר אנחנו שרים יחדיו במשפחה, מעין שירה בציבור פרטית שלנו, אנחנו תמיד מסיימים בשיר "הגיטרה של פדרו". כולנו, אני והאחים שלי, מכירים את מילות השיר, ובעלי אוזן מוזיקלית טוענים, שדווקא בשיר זה יש בינינו הרמוניה מוזיקלית ללא זיפים ושרים יחדיו, כמעין תפילה משפחתית. לימים, כשהבנתי יותר את מילות השיר, ביכולתי להבין מדוע דבקנו בשיר זה: "בכפרים של דלות ושל עוני / בבקתות של רעב ומחסור / הוא זימר על שיוויון ועל חופש / ועל יום השחרור הקרוב". אדם שבעזרת השירה נלחם על אמונתו לשוויון ערך האדם. כך גדלנו גם אנחנו ולימים נהיינו מה שאנחנו.

כרמית גולדשטיין - "אלוהים שלי רציתי שתדע" (עוזי חיטמן)

אז בואו נשיר יחד את השיר שמתחיל באמא שלי, ועובר דרך התקווה והשלום של כולנו.

עבורי השיר הזה הוא הרבה יותר ממנגינה מוכרת, הוא סיפור החיים שלי ושל אמא שלי. אמא הייתה זו שלימדה אותי לאהוב מוזיקה, והיא העריצה את הכתיבה הישירה והכנה של עוזי חיטמן.

כילדה בבית חילוני, השיר הזה תמיד היה הפנייה האישית והתמימה למה שמעבר לנו. לפני מספר שנים השיר קיבל משמעות אחרת לגמרי. לאחר שאמא עברה שבץ מוחי נאחזנו בכל שביב של תקווה. אמרו לנו שמוזיקה יכולה לעזור בשיקום, והשיר הזה הפך להיות תרופה. היינו משמיעים לה אותו מנסים לעורר דרכו את הזיכרון, את הרגש, את המילים, שפעם היו לה כל כך טבעיות.

במשך תקופה ארוכה לא יכולתי לשמוע את השיר בלי להיזרק חצי צעד אחורה אל אותם ימים מורכבים בבית החולים.

הזמן עבר, ובתוקף עבודתי בגנים, השיר הזה חזר לחיי כפסוק הקול הקבוע של הבוקר. הילדים ששרים אותו בשיא התמימות עזרו לי לרפא את הכאב שהיה צרוב בו. הרגישות הקשה התחלפה באהבה מחודשת.

בחרתי בו הערב, כי בעיניי הוא שיר אלמותי. למרות שהוא נכתב כשיר ילדים, הבקשה שבו - שרק יהיה טוב והרצון לשלום - הם דברים שתמיד יהיו על הפרק אצלנו, במיוחד כאן בקיבוץ ובכלל.

מומיש - "היו היו אי פעם בחורים" (שושנה דמארי)

בילדותי הייתי מקשיבה בלי הפסק לשירים ברדיו. השיר הזה, שהוא גם שיר עצוב, נגע לליבי הכי וידעתי את כל מילותיו בעל פה. השנים חלפו להן ומזמן לא חזרתי לשמוע אותו. ישראל סלע היה מתגרה בי ומקניט אותי, שאני לא מכירה בכלל שירים. יום אחד הוא נכנס למחסן בגדים והקניט, שאת השיר הזה את בטח לא מכירה, השיר שהיה האהוב עלי ביותר בילדותי. צחקתי ואמרתי לו, שאני יכולה לשיר לו את השיר על כל מילותיו. ואז שרתי/דקלמתי לו את השיר שלהפתעתי זכרתי את כולו. הוא היה מופתע ביותר ומבואס על שלא הצליח לאתגר אותי.

מודי מספר - "ארבע אחר הצהריים" (להקת הנחל)

כשיצא לאור ספרו של יורם טהרלב "משק יגור טיוטה" לאור (1975), הייתי בנסיעה באוטובוס בדרך לאוניברסיטה בתל אביב, ושמעתי ברדיו של האוטובוס, שקראו כמה שירים מן הספר. ירדתי מן האוטובוס באמצע הדרך ומיהרתי לרכוש אותו. קראתיו כהרף עין והרגשתי תחושה הקשורה להוויית המקום - השירים שבספר הזכירו לי את הניחוח של ספרי הילדים שקראתי בשנות החמישים והשישים, שעלילותיהם התרחשו ברובם בהתיישבות העובדת: קיבוצים ומושבים. וכל זה עוד הרבה לפני שחשבתי שאגיע ליגור.

הגעתי ליגור לפני כארבעים שנה. לאחר כמה שנים הלכתי ללמוד גיאוגרפיה בחיפה, ובמסגרת הקורס: גישות סובייקטיביות בגיאוגרפיה, עשיתי עבודה על: "תפיסת יורם טהרלב את קיבוץ יגור כפי שהיא משתקפת משיריו". עברתי על שיריו של טהרלב ודליתי כל פיסת נוף שעשויה להיות שייכת ליגור. ראינתי את נמרוד שמשי ואמיתי אגמון, שהיו בכיתה עם יורם טהרלב.

סיפרו לי שהופעת הספר חוללה ביגור סערה זוטא. חברים טענו כנגד יורם (שבאותה עת כבר לא היה חבר ביגור) שלא צריך להזכיר שמות וכאילו הקל ראש בזכרם של חברים שהלכו לעולמם.

גדלתי על גבעות הכורכר והחמרה של רמת גן, והנוף הפתוח לכל עבר. מיום שהגעתי ליגור ניסיתי להתערות במקום ולהסתגל לכרמל, שכאילו סוגר עליך. העבודה על תפיסת המקום של יורם טהרלב תרמה נדבך חשוב לבניין ההשתלבות שלי במקום. אחת מן התובנות שהיו לי על היחס של היגורניקים לכרמל, שהוא היה דז-ערכי: מצד אחד זה ההר ששומר עלינו, מעוז צורנו. מצד שני הפחד מחשכת היער ויללות התנים כלילות. לגבי השיר שבחרתי, "ארבע אחרי הצהריים" מצאתי שלא כמו בשירים האחרים שיש בהן תמונות מהחוויה היגורית, בשיר זה ישנה סצנה שלימה.

בבית האחרון של השיר מופיעים שמות קיבוצים לרגלי הגלבו. שאלתי את יורם כיצד בשיר כל כך יגורי מופיעים עין חרוד, בית אלפא, גבע. והוא ענה (לא בדיוק במילים אלו) שזוהי חירות המשורר, וזה מה שהופך את השיר משיר של מקום מסויים לחוויה כלל קיבוצית-ישראלית.

יעל שמשי - "תזכרי אותי סיוון" יגאל בשן

בחרתי לשיר הערב את השיר "אם תזכרי אותי סיוון", ולא במקרה. הסיפור שלי מתחיל ברעננה, שם נולדתי לשני שמות סיוון ויעל. כשהגיע הזמן לעלות לכיתה א', המציאות הכריעה: היו פשוט יותר מדי ילדים בכיתה עם השמות האלה. אז נתנו לי את זכות הבחירה, אני בחרתי להיות יעלי.

מאז ועד היום, אני חיה עם 2 שמות, שבהם אני משתמשת באופן יומיומי. מחוץ לבית אני יעל, ובבית אני תמיד סיוון. זה הגיע למצב, שאם מישהו יקרא לי יעלי ליד שולחן השבת, אני כנראה אחשוב שהוא מדבר על מישהי אחרת. ואם תצעקו לי "סיוון" בשבילי יגור רוב הסיכויים שאמשיך ללכת כאילו כלום.

אז השיר הזה שבחרתי הוא בשביל סיוון, שנשארת תמיד קרוב ללב ובתוך הבית, ובשביל יעלי שהולכת בשבילים.

אני מזמינה אתכם להיזכר איתי בשני השמות שלי.

מימי גרטמן - "הוא לא ידע את שמה" (הצי'זטרון)

בצעירותי כשלמדתי בבית ספר לאחיות הושמע ברדיו השיר "הוא לא ידע את שמה".

התאהבתי בשיר, כי בתוכו הופיעו ספורים שמאוד התקשרו לחי - נערה עם צמה, ולי הייתה צמה, כי מסופר בו על חייל, ואני טיפלתי בחייל פצוע בבית החולים.

לימים, כשנשאתי ליואב, הוא רצה להכיר לי חבר שהיה איתו בצבא ונפצע בקרבות, והם נשארו חברים קרובים.

כשאמר לי את שמו, הסתבר לי שזה הפצוע שטיפלתי בו בבית החולים.

מאז החברות בינינו הייתה כפולה וקרובה.

השיר הזה ליווה אותנו שנים.

אור כרמי - "על הגשר הישן" (רמי קליינשטיין)

השיר "על הגשר הישן" מספר על מהות הזמן החולף והזמן הבין דורי המתחלף לו לאט ומהול בגעגועים אין סופיים למה שהיה ועד לרגע זה.

שיר אהבה וכמיהה לעוזבים ותקווה שאולי ישו.

סיפור של חיבור בין עבר להווה, דרך גשר ישן, שמזכיר זמנים פשוטים יותר.

המילים מדברות על געגועים, על זיכרונות של פעם ועל החיבור הרגשי למקומות ולאנשים שהיו חלק מהעבר.

השיר שלי גם נוגע למסע אישי, של צמיחה, של הבנה עמוקה של הזמן שעובר.

מיכל שמיר - "חיוכים" (חוה אלברשטיין)

אביבה מדלינגר - "תודה לך עולם" (קרן פלס)

לא גדלתי ביגור. כשבאתי ליגור, בגיל 26, החברים הוותיקים שמעו שאני ממשפחת פריצקר, ממייסדי המשק, התרגשו וסיפרו לי את זכרונותיהם. הרגשתי שבאתי הביתה. נחום פריצקר, אבי, היה בין תשעת הראשונים שהקימו את יגור. אנחנו, אני ילדי ונכדיי, נשארנו הנצר האחרון ביגור מתשעת הראשונים.

משפחת פריצקר עלתה לארץ מרוסיה בשנת 1913, והייתה שותפה בהקמת קבוצת "אחוזה", שנוסדה בפתח תקווה. להתיישבות ביגור עלו: סבתי שרה ובניה: אליעזר, נחום וצבי. כעבור כמה חודשים הצטרף גם סבא יהודה. בנם של יהודה ושרה, נחום, אבא שלי, היה בין תשעת הראשונים שעלו על הקרקע. כל בני ובנות המשפחה היו חברים מן המניין ביגור. כשהוחלט שיגור תהפך לקיבוץ, נחום אבי ואחיו אליעזר וצבי עזבו את הקבוצה, כי לא רצו לחיות בקיבוץ גדול. סבא וסבתא שלי, יהודה ושרה, נשארו ביגור כחברים.

סבא שלי קבור בבית הקברות הישן בין הקברים הראשונים.

שנים רבות אחרי מותו של סבא, כשרציתי להראות לילדי את שמו בין חברי יגור בספרי יגור, הסתבר, להפתעתי, ששמו לא רשום. לאחר בירור העובדות ולאחר עדותו של דב קבק ז"ל תוקנה הטעות והוסף שמו לספרי החברים. ביומני יגור מצאתי:

נחמה סיני (1972): "בין 30 החברים שמצאתי בבואי ליגור לפני הרבה שנים (1924) התבלטה משפחה אחת בת חמש נפשות: אבא ואימא פריצקר ושלושת בניהם: כולם חברים במשק, האבא עבד במחסן כלים, הכול סידר, הכול תיקן".

בייחוד תמונה אחת מרהיבת עין נשתמרה בזיכרוני. אחרי הגשמים, בין השיחים, בצבצו העשבים הירקרקים, וביניהם שתולים היו המון רקפות, נרקיסים, כלניות וצבעונים. על שטח זה התפזרה להקת האווזים הצחורה, והאימא פריצקר עם מקל ביד רעתה אותם".

דבורה צרבניק (פורסם ביומן 13.12.2013): "הגעתי ליגור בשנת 1924... עבדתי במטבח ואפיתי לחם. את העצים הכין וחתב אבא פריצקר, אביהם של האחים פריצקר מראשוני יגור. אחרי העבודה הייתי עסוקה בתיקון בגדים. לפעמים הלכתי אחרי העבודה ללול, כדי לעזור שם לאימא פריצקר וללמוד קצת את הטיפול בעופות". מסתבר שהוותיקים זכרו את סבא וסבתא שלי.

באחת השבתות, כשטיילתי ברחבי הקיבוץ עם נחום בני הבכור, פגשה אותי נחמה סיני, ברכה אותי ושאלה איך קוראים לבני. כשעניתי לה נחום, היא מאוד התרגשה ואמרה לי: כל הכבוד לכם שוויתרתם על השמות המקובלים של עצים ופרחים, וכיבדתם את זכרו של אבא (וסבא) נחום. יגדל הבן לשמחתכם וימלא את מצוות ההגשמה כמו הראשונים, ואכן הוא ממלא מצווה זו.

שולה ודניק רביב היו חברים מאוד טובים שלנו. נהגנו להיפגש כל ערב שישי אצל משפחת רביב לאחר ארוחת הערב. לעיתים קרובות נח שם גם דוד, אביו של דניק, שזכר את משפחתי. הוא סיפר לי, שנחום אבי בנה את הרפת הראשונה ביגור שהיום היא הכלבו.

יום אחד, כשקניתי דבש ב"דוכן", היכן שהיום נמצא "גן אביבים", פגשה אותי חמדה ויסמן, אמו של אלכס ליבנה, שעסקה בגידול דבורים, וסיפרה לי, שנחום אבי בנה את הכוורת הראשונה ביגור ולימד אותה לגדל דבורים ולרדות דבש. "עכשיו", אמרה לי, "אני מבוגרת וקשה לי לגדל לכד דבורים, אשמח מאוד אם תבואי אלי. אלמד אותך את העבודה, ותוכלי להחליף אותי, כי אחרת הענף הזה יעלם".

מצד אחד רציתי לרשת את תחביבו של אבי, מצד שני אני אוהבת ילדים. בשלב ההוא בחרתי להמשיך ולעבוד בבתי ילדים.

אורלי זעירא - "אתה פה חסר לי" (נורית גלרון)

כשנולדתי סיפרו לי, שאבא שלי אמר שנכנס לו אור לחיים ולכן אני אורלי. אני ילדה אמצעית בין שני בנים. וכצפוי הייתי הנסיכה של אבא. היה בינינו קשר עמוק מאז היותי ילדה, תמיד הייתי זוקפת גו בגאווה, כשאמרו שאני הכי דומה לאבא מבין כל הילדים.

בעיניים שלי, אפילו כאשה בוגרת, אבא שלי היה כל יכול יודע הכול, האישי הכי טוב שיצא לי להכיר, כזה שכולם הולכים שבי אחריו, מנהל נערץ בעבודה, איש חכם שאוהב ללמוד דברים לעומק, איש של מילה.

הייתי משתאה מול כמות הידע שלו, מרימה לו להנחתה, אבל אבא איך אתה יודע הכול? והוא היה עונה, מרוצה: אבא שלך הכי חכם בעולם! המשפט הקבוע שלו היה: לא משנה בת כמה את, תמיד תהיי הבת הקטנה שלי. גם כשאני אהיה בן 100 יהיה לך מקום אצלי בחיבוק.

כל בוקר הוא היה השיחה הראשונה שלי, לא אחת היה קורה, שבדיקו כשהייתי מחפשת את המספר שלו בנייד הוא היה מקדים אותי ומתקשר. מה לא הייתי עושה עבור המבט הגאה שלו, כשהיה מסתכל עלי. ידעתי שהוא יגיע לעזרתי לכל מקום בעולם ובכל שעה בעולם. בגיל 59 הוא חלה בסרטן במוח, ותוך 3 חודשים הוא נלקח מאיתנו.

שנה אחרי מותו הכרתי את רוני. אני לא בנאדם מאמין, אבל אני רוצה להאמין, שאבא שלי משך כמה חוטים בשמיים ושלח אותו אלי, כי הבטיח שתמיד ידאג לי.

אין ימילים לתאר כמה הוא חסר לי. אני מסתובבת עם פצע פתוח בלב על כך שהוא לא זכה להכיר את רוני, ולא זכה להכיר את הנכדות שלו, שאני בטוחה שהיה משתגע עליהן והוא עלי.

הוא חסר בכל אירוע, בכל הצלחה, בכל כישלון, בכל בוקר ובכל ערב. חסר.

את השיר שבחרתי הכרנו כשרבין נרצח, שזו הייתה הפעם הראשונה שראיתי את אבא שלי בוכה. השיר הזה היה אהוב על שנינו, וכשהלך אני נשארת איתו.

גדי רביב - "הן אפשר" (הצי'זטרון)

בלוח השנה היהודי השבת הזאת נקראת שבת "תרומה", בפרשת השבוע מסופר על בניית המשכן במדבר. "איש אשר ידבנו ליבו". זה מה שאנחנו עושים כאן עכשיו.

איפה למדתי לשיר בציבור? קצת אצל יונה בגן, קצת אצל אריאלה וולק וזהבה שלם המורות, קצת בחזרות לפסח עם מיכל ילין, קצת בימי הולדת אצל חני ושלמה נהרי, ואולי בכלל מהתקליטים הישנים של יהודה וציפי עם שירי התרנגולים ולהקת גשר הירקון, ובחגים שלנו, בעיקר - בחג המשק.

העיקר, שהיה לי את זה, וזה הלך איתי, ושרתי, ואנשים שרו איתי, כי ידעתי את המילים, כי שרתי בציבור. והיום הקול קצת נחלש בגלל בר המצוות, ואני צריך לשמור אותו לחופות, אז יותר קל לי לנגן, ושאתם תשירו, שיר של תקווה, בציבור ותחשבו על... יותר נכון, תדמינו את ישראלה מהפלמ"ח מחייכת ושרה איתנו, וגם... יענקלה, ושולה, ועקיבא.

רות בארי - "מישהו" (יהודית רביץ)

ספי בארי אהב מאוד את יגור. פעמים רבות בשבת הייתי פוגשת אותו חוזר מטיול בוואדי יגור. פעמים רבות ניהלנו שיחות בנושאים רבים ומגוונים, והיה לי נדמה שאני יודעת על מה אפשר לדבר עם ספי.

פעם אחת ספי הגיע להצגה שכתבתי לסטודיו יאנה, הסיפור היה מסובך והסוף לא היה סגור עד הסוף. בסוף ההצגה ספי שיתף באכזבה שלא סגרתי את הסיפור בצורה ברורה.

הופתעתי, לא חשבתי שסיפורים מעניינים אותו. בהמשך שיתפתי אותו ברעיון שעלה בי על כתיבת הצגה על פריצה למחנה עתלית, בסיפור בצורה יצירתית, כאילו שייצורים קסומים מהר הכרמל עוזרים בבריחה מעתלית ליגור. ספי הסכים לשיתף איתי פעולה וניתחנו איזה יצורים הם יהיו...

באזכרה של ספי התגלה לי, שהוא כתב סיפור לנכד שלו שגר בארה"ב, בו הכניס יצורים קסומים מההר. אם אכתוב הצגה על הפריצה לכלל עתלית בהחלט אכניס את הדמות שספי המציא.

אורנה זוארץ - "ברית עולם" (מתי כספי)

מותו של מתי כספי בשבוע שעבר, החזיר אותי למוזיקה, שהייתה נטועה עמוק בתוך ימי ילדותי, לחלק משבט נהרי, שהיה ידוע באהבתו הגדולה למוזיקה, לערבי שירה מפוארים, ובהשתתפות פעילה מאוד בחיי התרבות ובחגים. גדלנו והתבגרנו עם מתי כספי.

אחת מהופעות המוסיקה הזכורות לי מאוד - כשנסענו כולנו להופעה שלו בתיאטרון חיפה. לא זכור לי מה הייתה הסיבה ליציאה המאוד לא שגרתי, אבל ההתרגשות היתה גדולה. רק זוכרת שאבא נרדם.

השיר "ברית עולם" היה השיר הראשון שחשבתי עליו בשבוע שעבר, ולא הפסיק להתנגן לי בראש. חשבתי על "ברית העולם" שביני לבין עצמי, ביני לבין משפחתי ואהוביי, וגם ביני לבין המקום אליו חזרתי ובחרתי לחיות בו ולבנות בו את חיי.

חשבתי גם על אבא ואמא שכבר אינם.

מרי ומיה ברקן נהרי "שדות של אירוסים" (שלמה ארצי)

שיר נוסטלגי, שמזכיר את הילדות ומחבר אותנו ליגור.

עופר בארי - "מילה טובה" (יהודית רביץ)

בחרתי את השיר כי הוא ביטוי לאופטימיות, להתחדשות אחרי ימים קשים, ולכן שנהיה חזקים יותר אחרי שהצלחנו לעבור את הקשיים. אבל בעיקר הוא ביטוי לידידות וקירבה בין אנשים, שגורמת לך שנהיה יותר חזקים. כנראה שהיכולת שלנו למצוא חבר טוב וקהילה תומכת הוא אחד הדברים החשובים בחיים שלנו.

עלמה גורן "משהו חדש מתחיל אצלי עכשיו" (דני רובס)

בגיל שבע עשרה וחצי עברתי משבר. אחרי תקופת התאוששות הייתי בשלה לחזור להתמודד בכוחות עצמי. בתור שיר פרידה לתקופה הזאת בחרתי בשיר הזה. מאז ועד היום השיר זה מלווה אותי ומזכיר לי את הדרך הארוכה שעברתי, את כל מה שהשגתי ואת הנצחונות הקטנים שבדרך.

ירדן ברגר - "האומנם" (חוה אלבשטיין)

השיר "את תלכי בשדה" הוא השיר האהוב עלי ביותר. השיר ליווה אותי בתקופות משבר בחיי, בעזרתו הצלחתי לשמור על תקווה גם ברגעים בהם היה לי קשה לראות נקודות אור בתוך החושך. בחרתי להקדיש אותו היום להוריי האהובים, שמתמודדים בחודשים האחרונים עם משבר גדול ובצעדים קטנים, מלאי תקווה ואהבה, הם צולחים אותו יחד, שרק תהיו לי בריאים ומאושרים תמיד.

יפתח שחר - "סורו מני"

לפני 80 שנה התחוללו כמה אירועים הסטוריים שקשורים ליגור, ביניהם הקמת תנועת המרי (סוף 1945) ושחרור מעפילי עתלית. בינואר 1946 נתפסת אוניית המעפילים - "אנצו סירני", מלווה אותה גד לסקר. זו הייתה האוניה התשיעית שנתפסה, וכתוצאה מכך יצאה מיגור מחלקת הפלמ"ח לפוצץ את הרדאר הבריטי על הכרמל. "ליל הגשרים" (מטען חומר הנפץ לפיצוץ גשר א-זיב סמוך למצובה הובא מיגור) גרם ל"שבת השחורה". באותה שנה פיקד גד לסקר על ספינת המעפילים "רפיח", ובדצמבר 1947 - על "לא תפחידונו". שנים אחרי זה, באחד מחגי יגור, לזכר השנים האלו, שר גד לסקר את "סורו מני".

סיום הערב:

תם ולא נשלם - אבל כל עוד אנחנו שרים את זה, הוא כאן והוא ממשיך איתנו הלאה. ומחר, אנחנו נפגשים למשחק משפחות אדיר ולארוחת צהריים בטעם של פעם אז באמת כל עוד אנחנו נושמים את זה, משהו ממשיך בנו הלאה.

חג המשק הלל לויטן

בתור מי שתבע בעבר את עלבוננו של חג המשק שלא נחגג מועדו, יש בי רצון לציין לטוב את אירועי החג שנחוג ואת הצוות שהתגייס לתכנון, לארגון ולביצוע. היו אירועי חג, בהחלט ראויים.

שניצל-בורשט

תודה גדולה לכל מי שהגיע בשבת למועדון ובהמשך השבוע למסדרון התערוכות, והקדיש מזמנו ומרצו לפתור את אתגר לוחות ה"שניצל בורשט". זכינו לשיתוף פעולה שמח ורב דורי ויש גם מנצחים:
מקום 1: משפחת שוסטר. מקום 2: משפחת טנא. מקום 3: משפחת אלעד-ארביב. מקום 4: משפחת אדלר (שירי, נתנאל והבנות)

כל הכבוד, שאפו, יישר כוח, ותודה (תגובות חברים)

הוגדרו כתחרות בין המשפחות אך בפועל הייתה עבודת צוות בין כולם. היה נעים, מלמד, מצחיק לעיתים ובעיקר מפגש בין חברים ומשפחות שלא נפגשים ביום יום.

שירי אדלר: שמחנו מאוד להשתתף. הייתה לנו חוויה משפחתית מהנה, מגבשת ומעשירה במיוחד. נהנינו לגלות, להיזכר וללמוד עוד על הקיבוץ, על סיפוריו מהעבר ומההווה. תודה גדולה למארגנים על יוזמה מושקעת, יצירתית ומרגשת, שהפכה את החג לחגיגה משפחתית וקהילתית.

מרטין פרליס: נהניתי מאוד. היה מושקע עם הרבה מחשבה ומאורגן טוב. מעניין ברמה טובה. למדתי דברים חדשים על חברי יגור. הרבה צחוק ואווירה טובה.

ליסה רום: הפעילות הייתה מעניינת, מלמדת וכיפית.

ארנון שנער: כחובב חידונים מילדות (זכיתי בשקית סוכריות בגיל 7 אצל שבח וייס בחדר האוכל) שמתי פעמיים במזג אוויר אביבי לעבר המועדון, כדי לחזות באירוע, ואולי גם קצת לבחון מחדש את ידיעותיי והכרותי עם ההסטוריה של יגור. כבר בכניסה הורגשה באוויר התרגשות גדולה: ילדים, הורים, סבים, משפחות משפחות ומסביב גם טרמפיסטים מזדמנים, עמלים כמרקחה סביב שולחנות בהם הוצבו הבריסטולים, שעליהם הודבקו המשימות, ביניהם תמונות של מבנים ישנים בהשוואה למה שהם היום, שמות משפחה קודמים לעומת הנוכחיים, קיבוצים שמהם הגיעו החברים שנישאו ליגורים, וכן חידות הגיון שרמזו

ענת אזנקוט: תענוג לראות את השילוב בין הילדים למבוגרים סביב החידונים. הרעיון של "שניצל-בורשט" על שמות החברים, יחד עם זיהוי המקומות והכלבים בקיבוץ, יצר עניין אמיתי. זו הייתה הזדמנות מעולה (וקצת מאתגרת) לגלות פרטים חדשים על האנשים שחיים איתנו היום: מאיזו מדינה עלו ואיך הם נראו פעם. הילדים נהנו מאוד ללמוד על הקהילה בדרך חווייתית. האווירה בחדר האוכל הייתה נעימה ומחברת. עגלת הקינוחים בסיום עם הגלידה, הברד והאייס-קפה בהחלט הוסיפה לחגיגה. תודה רבה לכל מי שעסק במלאכה, תכנן והשקיע מזמנו, כדי לחגוג את הבית שלנו בצורה כזו. מקווה שמצבנו ישתפר ונוכל לחגוג שנים רבות וטובות יחד!

אמיר אלעד: הפעילות הייתה פשוטה, נעימה ונפלאה בעיני. ליד כל שולחן נוצר רב שיח, לעתים רב דורי, וגם התחרות בין המשתתפים לא מנעה עזרה הדדית בין קבוצות החברים שעמלו על הפתרונות. כמובן שמגיעות מילים חמות של תודה לצוות המארגן, שהשקיע מאמץ ומחשבה בתכנים של פינות החשיבה. בנוסף, פינות היצירה היו מונגשות היטב ונתנו מענה מצויין גם לילדים שהגיעו למתחם הפעילות.

אורלי חורן: הגעתי עם נכדיי הצעירים. המחשבה הייתה לבילוי ילדותי נחמד של בוקר שבת, ואז נחשפתי למשהו אחר. חבורות חבורות, משפחות, צעירים, מבוגרים מנסים לפתור חידות על יגור - עבר והווה - בנושאים שונים. אמנם המשימות

הצוות המארגן, שבנועם פנים וסבלנות כיוונו את הבאים, ייעצו ופה ושם אף רמזו כשצריך... בתקופה לא קלה ליגור, כאשר חילוקי הדיעות והמצב הכלכלי יוצרים אווירה פחות נעימה, זו הייתה בעיניי פינה חמה של אסקפיזם ורוממות רוח... כל הכבוד לוועדת תרבות ולצוות המארגן. זו בהחלט שעתה של יגור היפה...

לשמותיהם של חברים בקיבוץ. האווירה הייתה נפלאה, העזרה ההדדית מקבוצה לקבוצה למרות התחרותיות, הילדים שהציצו לעיתים לדפי הקבוצות האחרות, כדי לספק פתרונים חסרים, והשיחות עם היחבר הטלפוני מוותיקי יגור לעזרה בפתירה שהיוו רגעים קומיים... מעל הכול "ריחפוי" בין הקבוצות, חברי

קצת פתרונות

מאיזה קיבוץ הגעתם?

גלית חגי - גבעת חיים מאוחד, **עדי צירלין** - נווה אור, **אייל אמזלג** - צאלים, **איריס חי** - מצובה, **מומיש קרדוש** - משמר העמק, **עידן לוגר** - בית השיטה, **עמית פונדיק**, **גל שגיא** - צרעה, **יונתן ארגוב** - גן שמואל, **אילון דורפמן** - חמדיה, **אהוד פוגל** - ברור חיל, **רותם רימוני** - אילת השחר, **זיו וינקלר** - לוחמי הגיטאות, **רתם צירלין** - כפר החורש, **אריאלה וולק** - נען, **אילת סוויצקי** - נירים, **עינב רוזיאו** - הסוללים, **עודד קוטליאר** - כפר מסריק, **דליה לויתן ותמר סט** - גבעת ברנר, **תימור לנסקי** - תל יוסף, **סמדר וייסמן** - עין המפרץ, **זיו יובל** - בית זרע, **שירלי קציר** - עין שמר, **גילה שולנר** - בית קמה, **עופר ורבקה גונן** - מסדה, **רעות בירמן** - גונן, **ענת עוגן** - גבת, **נורית קרן צבי** - בית אורן, **נעמי פארן** - דגניה ב'. **אביה מאירי** - אשדות יעקב איחוד.

מאיזה מדינה הגעתם?

ארה"ב: דין וליסה רון (קליפורניה), גיקי וייסמן (ניו יורק), אליסון רום (אוהיו), מדין שחר (ניו ג'רזי). **ארגנטינה**: חורחה לניס, שושנה לבנה. **גרמניה**: מריס קוטליאר, קרוליין מורן. **בלרוס**: פירה גורליק. **קירגיסטן**: יאנה פוליאק גרודמן. **שוויץ**: איריס בירמן. **קולומביה**: גיואנה נאלו. **צילה**: ברטה ולואיס דנציגר. **ברזיל**: גיסלני מדלינגר. **צרפת**: מרטין פרליס. **אזרביג'אן**: סבינה רביב. **אוקראינה**: סבטה קונדובין. **פיליפינים**: בוב וילרוסה. **פרו**: ליאת לניס. **אוזבקיסטאן**: סרגיי איריס. **אנגליה**: קורין רביב. **רוסיה**: גיאנה מזרחי. **הולנד**: קרולה דרגן. **קנדה**: ביטריס זולטי. **הודו**: שושנה רוזיאו.

שמות משפחה שעוברתו

אורנסקי-אורן, בורובסקי-ברקן, בוריצר-בוצר, בזיסקי-ליבנה, ברנוון-בארי, ברנקין-ברנע, ברנשטיין-בשן, גוטהלף-אלעד, גולדברג-בר, גוקובסקי-אחישר, גרינברג-גורן, גרינפלד-גרעין, גרשמן-איל, דויטשר-דור, האמרשלק-פטישי, הירשהורן-קרן-צבי, וטהרן-טנא, וילקוזרסקי-אגמון, ונגר-שילה, זייגרמן-תבורי, זילברמן-שדה, זסלבסקי-זן, טאו-טל, טאובר-תבור, טרושינסקי-תירוש, יולוב-יובל, מורדקוביץ-טלמור, מנדרזייצקי-נהרי, ניבסקי-ניב, סימפסר-שמישי, פולק-פלגי, פונדיק-ענבר, פורציה-פארן, צוקרשפט-צוק, צימרמן-בונה, קולודני-קול, קירצר-קציר, קלמנטינובסקי-קינן, קמינסקי-סלע, רובינוביץ-רווה, רודניצקי-רודן, רוזנטל-רז, רוטמן-רביב, רחמים-רום, שטראוס-שרון, שטרן-כוכבי, שכטר-שחר, שללשוילי-שלו, שנלר-שנער, שנרר-חרמוני.

מופע החורף בסטודיאנה

מופע החורף בסטודיאנה כבר הפך למסורת של כמה שנים. הילדים - רקדנים ומשתתפי חוג התיאטרון - מחכים לו בקוצר רוח ומתאמנים אליו כבר מספטמבר.

כל אחד ואחת רוצים לעלות על הבמה ולהראות לקהל את ההתקדמות שלהם בתחום. יחד אנחנו חושבים על מבנה המופע, על נושאי הריקודים ועל הדמויות והסיפורים שנרצה להביא לבמה.

למופע החורף השנה הגיעו המונים, גם כאלה שאין להם נכדים או ילדים על הבמה, כי היגורניקים יודעים: כשיש מופע חורף, כדאי למהר ולתפוס מקום בקהל.

על הבמה הופיעו הפעם פיתית השלג (גנון וגנים), יחד עם העוזרות מכיתות ד'-ה' בתפקיד אנשי שלג ופיות. היו גם שדונים. הילדים חיפשו קסם - ומה שיצא היה מרגש ומלא בקסם אמיתי.

בהמשך צפינו בריקוד "שלג" של בנות כיתות ו'-ח', ששילב בין בלט קלאסי למחול מודרני ברגישות ובדיוק מרשימים. אל המופע הצטרפו גם "החוליגנים", עם ריקוד היפ הופ סוחר ואנרגטי, שהוסיף נגיעה שובבה ובוועטת לערב.

בחרנו להעלות גם את ריקוד "חתולי רחוב" בהשראת החתולים הרבים שמסתובבים בקיבוץ. תלמידי כיתות ג'-ד' הפיחו חיים בדמויות והביאו לבמה חתולים שובבים וחמודים במיוחד.

ריקוד נוסף, ברוח חג החנוכה, היה "שחור ולבן" - אור וחושך - בביצוע בנות ההיפ הופ מכיתות ו'-י"א.

בסיום המופע בנות כיתות ה' הכניסו אותנו לאווירת לילה מתוקה עם מסיבת פיגימות וריקוד היפ הופ סוחר.

תודה ענקית למורות של סטודיאנה: **דניאל גרודמן וליהיא איילון** - על הכוריאוגרפיה המטורפת, על העבודה המקצועית והמעמיקה לאורך כל התקופה, ועל בניית הרקדנים לרמה גבוהה.

תודה רבה לעוזרות של הסטודיו, שמגיעות לכל שיעור בזמן הפנוי והאישי שלהן, ומעניקות עוד ידיים, עוד עיניים ועוד לב לכל משתתפי השיעור.

תודה גדולה להורים שמביאים את הרקדנים, תומכים בהם לכל אורך הדרך ומעודדים אותם גם כשקשה.

תודה **לאבירים בירמן** על שיתוף הפעולה ועל השימוש בחדר האוכל במשך כמה ימים לטובת החזרות ולטובת המופע. תודה ולצוות על שעות ארוכות של עבודה, במיוחד בערב שלפני המופע, למען הקהל שמגיע לצפות ולמען המשתתפים. זה נתן לנו אנרגיות חיוביות, מקום להתכנס, וגם זמן לשבת יחד, להירגע ולדבר עם חברים על ההתרגשות והלחץ שלפני העלייה לבמה.

תודה רבה **לדורון ואסי גרודמן, לתומר גולדשטיין, לעידו זך ולאורון** על בניית הבמה ועל סידור חדר האוכל בתחילת המופע ובסיומו.

תודה ענקית **לניר ולאיתי קורן** על ההגברה והתאורה המקצועיות להפליא, שמאפשרות לסטודיו שלי להיראות ולהרגיש כמו במה מהגדולות בעולם.

והרגע המרגש ביותר עבורי היה הביקור של אמא שלי. את המופע הזה הקדשתי לה. אישה שתמיד תמכה בי, לימדה אותי את כל מה שאני יכולה לתת - ואף מעבר לכך. היא מעולם לא ויתרה עלי, האמינה בי תמיד, בכל גיל ובכל מצב.

תודה רבה לך, אמא, שאת שלי.

”עשינו היסטוריה”

לכבוד חג המשק ה-103 שחקניות חוג התיאטרון של סטודיאנה הכינו הצגה בניחוח של פעם והזמינו את ילדי הגנים ואת כיתות א-ב' להצגה חגיגית במיוחד! בשבת הגיע הקהל הרחב לראות איך הילדים של היום מדמיינים את הילדים של פעם. שני ילדים הגיעו לבקר את סבתא שלהם שגרה בקיבוץ. בבוקר הם התעוררו לבית הילדים של פעם.

ופה התחיל סיפור המעשה: השחקניות הופיעו במספר מקומות מרכזיים בקיבוץ: בבית הילדים עם הלינה המשותפת, בחדר האוכל שבו נתפסו מבטים סקרניים ונשמעו שאלות כמו ”של מי אתם?”, הם עבדו ברפת, אכלו פירות ושיחקו בפרדס, פרצו למכבסה בשביל להחליף את הבגדים המלוכלכים לנקיים וכמעט נתפסו על ידי עובדות המכבסה.

הכנסנו את הקהל לחוויית המקלחות המשותפות עם הסבון הקשה וסגנון דיבור של פעם. היתה כמובן מדורה עם שירה וציזבטים, סיפורים אישיים על חלומות. על

מה הילדים של פעם חלמו? שתהיה טלוויזיה בבתיים? רכב לכל המשפחה ואפילו שניים? על שלום וריצה למקלטים, פחד מאזעקות ושאבא לא ילך למילואים.

בהצגה שילבנו אלמנטים המתארים את התקופה שבה היא מתרחשת, בגדים של פעם, כובעי טמבל.

היה גם סמובר על הבמה! (מיחס צבעוני של הזמן ההוא).

הקהל צחק איתנו, התרגש איתנו, היה סקרן ומכבד.

כל הכבוד לשחקניות על העבודה הארוכה, הקשה שהחזירה אותנו להיסטוריה ולשורשים של המקום בו אנחנו חיים!

התמונות שבאלבום

חוג התיאטרון של כיתות וי-ט' הכינו הצגה לכבוד חג המשק 103: ”התמונות שבאלבום” רעיון וכתובה: בנות החוג.

תפאורה: קולקטיבית.

השחקניות: אוריין איריס, אורן גוטפריד, יערה וילרוסה, טל סופר (מקיבוץ אושה), ליהי זך. עוזרות הבמה: לירי שוסטר, דניאל שוסטר, אלכס גרודמן, צרויה אוחנה, נופר מלכין.

תודה רבה לניר קורן על תאורה והגברה. תודה רבה ליפתח גרודמן על האישור להיכנס למכבסה ולהצטלם. העריכה של הסרטונים: אוריין איריס. צילום וידאו: יצחק בוצר

ישראלה סלע - לזכרה

ישראלה נולדה בווינה בשנת 1923, ונקראה אילזה, ובעברית ישראלה, על שם סבה איזדור-ישראל. בת לנתן-ניסן מלמט ולורה לבית קרניול, ואחות לאברהם.

היו אלה השנים של "וינה האדומה", הליברלית והתוססת, והקהילה היהודית שם הייתה בתפארתה. המשפחה הייתה מעורבת בחיי הקהילה ובבית הכנסת ופעילה בתנועה הציונית. בבית טיפחו את העמקת הידע והתרבות, ביקרו בקונצרטים ובמוזיאונים, ניגנו בפסנתר ושיחקו שח.

ישראלה הייתה ילדה שובבה, מעין "תום-בוי", ואהבה לשחק כדורגל עם אחיה וחבריו.

תמיד הזכירה את וינה כתקופה מאושרת ומשמעותית בחייה.

בשנת 1935 עלתה המשפחה ארצה והשתקעה בתל-אביב. על אף הקשיים ההורים שמחו להיות בארץ ישראל, והילדים השתלבו כאן במהרה. בשנת 1942, עם תום לימודיה בביה"ס התיכון, התגיסה ישראלה לפלמ"ח, למחזור הראשון שגייס בנות. בהצטרפותה לפלמ"ח הרגישה בעוצמה את השייכות לחברה ולארץ.

בפלמ"ח פגשה את יענקל'ה קמינסקי מיגור, שהיה המפקד שלה ביחידת הסיור. באחד הסיורים נעצרו יענקל'ה וישראלה על ידי שוטרים בריטיים, כשברשותם אקדח ותחמושת. הם נשפטו ונידונו למאסר: ישראלה - בבית הכלא לנשים בבית-לחם ויענקל'ה בבית הכלא בעכו. באותן שנתיים בכלא שהתה ישראלה עם נשים מהאצ"ל ומהלח"י, ועל אף המרחק האידיאולוגי קשרה איתן קשרי חברות אמיצים שנשמרו במהלך כל השנים.

לאחר השחרור מהכלא החלה ישראלה ללמוד הוראה בסמינר הקיבוצים, אך ביוזמת נחמן רבינוביץ, שידע על הקשר שלה עם יענקל'ה, עברה ללמוד בטכניון, כדי להיות מורה למתמטיקה בביה"ס התיכון שנפתח אז ביגור. כאן הייתה למורה המיתולוגית למתמטיקה. לאורך השנים שמרה על הקשר עם תלמידיה לשעבר, שזכרו לה חסד נעורים ושמחו תמיד להיפגש איתה.

לאחר השחרור של יענקל'ה מהכלא בשנת 1945, הם נישאו בחתונה גדולה ביגור, וחגגו עם חבריהם ומפקדיהם מהפלמ"ח, גם את שחרורו של יענקל'ה מהכלא.

כאן בנו את ביתם ונולדו: ברק, ניצן ותור. ישראלה אמרה תמיד שהפלמ"ח זימן לה את שתי אהבות חייה - יענקל'ה והקיבוץ.

לאחר 20 שנים בהוראה עברה ישראלה לעבוד בהנהלת החשבונות, שם התמידה עד גיל 88.

בשנים מאז המשיכה ללמוד ולשמוע, לטייל בארץ ובחול"ל. היא כל כך שמחה להשתתף במועדון "דורות", והמשיכה להגיע לשם עד השבוע.

ישראלה - כולה שמחת חיים, הומור, שניות, סקרנות ואופטימיות, קיבוצניקית מעורבת ואכפתית, אוהבת בכל ליבה את הלשון העברית, מקפידה על הופעה מטופחת ועדכנית, ומוצאת שפה משותפת עם כל הגילאים, מקטן ועד גדול. כך נשארה עד לרגע האחרון.

לפני ארבעה חודשים נפטר בנה אהובה ניצן, שכל כך הייתה גאה בו. ישראלה שמרה את געגועיה בליבה ובחרה בחיים. היא אמרה שאולי הגיל מאפשר לה להיות מפויסת עם הכאב והאובדן.

ישראלה השאירה אחריה עשרה נכדים ושמונה-עשר נינים.

ישראלה - אישה מיוחדת, מלאת השראה לסובבים אותה.

יהי זכרה ברוך!

היה נדמה שחייך יימשכו מעבר לזמן ולמקום, אבל החלטת עד כאן, ועל אף כאב הפרידה, אני מלאה בהכרת תודה אלייך. הבאת לחיי שמחה ויציבות ותשוקה ולמידה, ובדרך המתלהבת העפת אותי לגבהים: להסתקרן, לגלות, להמציא וליצור. כל כך אהבתי אצלך את חריפות המחשבה ואת הידע הרב, ומצד שני, את הקלילות וההומור, ובעיקר היית לי מגן וחיבוק לאורך כל חיי, גם כשאני כבר נשואה ואמא לילדים בוגרים.

הייתה בינינו פתיחות גדולה. עוד בחייך הספקתי להגיד לך את כל הדברים, שבדרך כלל דוחים ודוחים ולא אומרים. באחת ההזדמנויות, כשהתחבקנו ארוכות, לחשתי לך באוזן "אבל כשניפרד את תשמרי עלינו מלמעלה, נכון?" ואת בדרך הישירה אמרת: "ברור! מה זאת אומרת?!"

כילדה אני זוכרת משפחה חמה ושמחה: אבא הביא את השירה, הטבע והמרחבים, ואת - אֵת ניצוצות המדע, האמנות וניחוח של העולם הגדול.

לא היית האמא האולטימטיבית שיודעת לבשל ולאפות, ולא הסבתא שעוזרת להרגיע בלילות לבנים, אבל הייתה לך היכולת להתחבר לכולם בשפתם.

הלהבת את הנכדים (ואחר כך את הנינים) בחידות וחיידים ומשחקי מילים, הרכבת אותם על האופניים בשבילי הקיבוץ, ובביתך היו תמיד ספרי מדע ואטלסים, ומשחקים מיוחדים.

היית הפמיניסטית הראשונה שהכרתי, לא כזו שעולה על בריקות, אלא אחת שלא מוותרת לעצמה על אתגרים וחלומות, גם כשהיא האישה היחידה.

נהגת לומר שאת אישה פשוטה, לא מנהיגה, אבל שנפלה בחלקך הזכות להשתייך לדור שהגיע הנה ובנה במאמץ ובנחישות מציאות חדשה, תמיד הודית על הזדמנות זו.

אהבת את יגור בכל ליבך, והיית אסירת תודה לחיבוק החם שקיבלת מכולם כאן.

בשנים האחרונות שמרת על עצמאותך בכל מחיר, וגם כשהתייעצת איתנו - היה ברור שכל עוד את יכולה - עבורך, את המחליטה.

וכך נפרדת מאיתנו: צלולה, בהירה, שמחה בחלקך.

חיי שלום אמא אהובה,

תודה על הזכות, תודה על הכול, היה כיף!

חבקי בשבילנו את ניצני ואת אבא,

אתגעגע מאוד.

תורי שלך

אני רוצה להודות בשם כולנו במשפחה, למיימי, המטפלת של אמא, שהייתה לצידה ב-7 השנים האחרונות:

Dear Meimi,

We are all so grateful for all the years you spent with our Mom-Grandma.

Thank you for your love, your patience, and your kindness.

In some ways, you were the closest person to Israela—both in challenging times and in happy moments.

Israela loved and appreciated you so much!

You shared our family's celebrations as well as our sad days.

We love you, and you are a part of our life story.

We wish you and your family all the best.

From all of us.

מיימי היקרה,

כולנו אסירי תודה לך על כל השנים שהקדשת לאמא-סבתא שלנו. תודה על אהבתך, על הסבלנות שלך ומאור הפנים. במובנים מסוימים את היית האדם הקרוב ביותר לישראלה: בשעות מאתגרות וברגעים שמחים.

ישראלה אהבה והעריכה אותך כל כך! חלקת איתנו אירועים שמחים וגם ימים עצובים של המשפחה.

אנחנו אוהבים אותך, ואת חלק מסיפור חיינו.

אנו מאחלים לך ולמשפחתך את כל הטוב.

מכולנו

בנוסף, אנו מבקשים להודות לכל מי שליווה את ישראלה בחום ובמסירות: **תודה לצוותי הבריאות והרווחה:** לד"ר סמדר, מיה, הגר וכל צוות המרפאה.

למיכל שמיר היקרה, לאייל שריג, לרמונה ולכל אנשי הרווחה.

תודה מיוחדת לנתן טלמור ולדליה שוחר. ישראלה תמיד ציינה כמה מילאתם את עולמה באור ובתוכן.

תודה למועדון "דורות": לצוות, למורים ולחבריה הגמלאים, על רגעים של משמעות, עניין וחברה טובה. הייתם חלק בלתי נפרד משגרת יומה של ישראלה.

ותודה לכל בית יגור: מצעיר ועד זקן, על תחושת השייכות ועל האהבה.

תודה שהייתם שם בשבילה ובשבילנו.

צעירה נצחית. נדמה שזה ההקשר האסוציאטיבי הכי מזוהה איתך.
 על אף פער הגילים בינינו, היית לי חברה קרובה.
 זוכרת את השבתות שהייתי מגיעה אלייך, סתם ככה מתל אביב.
 היית צעירה, ליברלית במחשבה, בהשקפת העולם.
 תמיד צחקנו שאיתך אני יכולה סתם לדבר כמו עם החברה הכי קרובה

על בנים
 ועסקים
 ותפיסות
 ומחשבות

תמיד הבנת אותי.

גם כשלפעמים חשבתי שלא, פתאום היית יוצאת עם איזה ניתוח רלוונטי ומדויק, ואני הייתי מתפקעת מצחוק ואת
 היית נורא מרוצה מזה שאני מרוצה ממך. "יש לך סבתא לא טיפשה".

איזו חדה סבתוש,
 איזו חכמה,

כמה כולנו למדנו ממך.

איזה באר של השראה השארת לנו כאן להמשיך לשאוב ממנה.

אי אפשר להתעלם מהטיימינג.

אבאליה שלנו, שכל כך אהב והתגאה בך, חסר לכולנו, וגם לך, מאוד. והסמיכות של האירועים, אך סימבולית.
 אוהבת לעד, המועדפת

Good afternoon, and thank you to the family, friends, and everyone gathered here today to honor Israela. To Israela's family, I want to express my deepest condolences and my gratitude for trusting and allowing me to care for and walk alongside Israela for the past seven years.

During those years, Israela was more than my employer - I treat her as my grandmother. As her caregiver, I supported her day to day, but over time our bond grew beyond work. We shared conversations, routines, quiet moments, challenges, and through it all, I came to know Israela as a strong, kind, loving, caring, understanding and resilient woman.

Caring for someone for many years is more than just a job—it becomes part of your life. Israela became part of mine, and I will always cherish the memories we shared and the lessons she taught me.

Today, we say goodbye with sadness and mourn her loss, but also with gratitude. Gratitude for her life, for the time we shared, and for the impact she had on those around her.

Thank you, Israela. May you finally rest in peace. You will be greatly missed and always remembered, Guide me in my next Job.

Meimi

צהריים טובים, ותודה למשפחה, לחברים ולכל הנאספים כאן היום לכבד את ישראלה.
 למשפחתה של ישראלה, אני רוצה להביע את תנחומיי העמוקים ואת הכרת התודה שלי על כך שסמכתם עליי
 ואפשרתם לי לטפל בישראלה וללוות אותה במשך שבע השנים האחרונות.

במהלך השנים הללו, ישראלה הייתה יותר ממעסיקתי. התייחסתי אליה כאל סבתא שלי. כמטפלת שלה, תמכתי בה
 מיום ליום, אך עם הזמן הקשר בינינו גדל מעבר לעבודה. שיתפנו שיחות, שיגרה, רגעים שקטים, אתגרים, ומתוך כל
 זה הכרתי את ישראלה כאישה חזקה, טובת לב, אוהבת, אכפתית, מבינה וחסונה.

לטפל במישהו במשך שנים רבות זה יותר מסתם עבודה, זה הופך לחלק מחייך. ישראלה הפכה לחלק מחיי, ואני
 תמיד אהבתי את הזיכרונות שחלקנו ואת הלקחים שלימדה אותי.

היום אנו נפרדים בעצב ומתאבלים על אובדנה, אך גם עם הכרת תודה. הכרת תודה על חייה, על הזמן שחלקנו ועל
 ההשפעה שהייתה לה על הסובבים אותה.

תודה לך, ישראלה. תנוחי סוף סוף בשלום. תחסרי מאוד ותיזכרי לעולם. תדריכי אותי בעבודתי הבאה.

לישראלי, של כולם וגם שלי

בשבילי, מורה מיוחדת נשאת,
מעולם לא הפסקת.
יושבת בנוחות, מנהלת שיחות,
מגלה בקיאות, מקשיבה בפתחות.
פותרת חידות, ממלאה תשבצים
יכולה להמשיך עד מאה ועשרים.
אני כבר מתגעגעת
רוצה בך עוד רגע לגעת...
אז פשוט נמשיך להזכיר ולזכור
את כולך מחייכת חיוך מלא אור!
אריאלה

כולם קוראים לך ישראלה
ואני קראתי בחיבה - ישראלי,
לא יודעת למה -
ככה זה פשוט היה מתאים לי.
אני רואה אותך יושבת ב"דורות",
פנייך מאירות,
עינייך מחייכות.
כל יום, בדיוק על אותו כיסא,
את מקבלת את פנינו
כמו מחכה במיוחד בשבילנו.
ואז אני יודעת, הכל כרגיל
פשוט לא סופרת תיגיל.

למי ששאל ולמי ששכח

סבתא מלמד היא אימה של ישראלה ז"ל.
לורה-לאה מלמט (מלמד) לבית קרניול הגיעה ליגור באמצע שנות ה-50, במעמד של "הורה". היא נפטרה ב-1982 בגיל 89.

"הבניין של סבתא מלמד" נבנה בסוף שנות החמישים-תחילת השישים, כבניין המיועד להורים של חברי משק, שעד אז גרו בצריפים (אני באופן אישי זוכרת משם רק את הזוג זינגר, ההורים של אסתר אדר, שהיו השכנים של סבתא מלמד).

בקומה הראשונה גרו הורים ובקומה השנייה - בני משק צעירים בגיל צבא.
עם השנים נשארה שם רק סבתא מלמד מהמבוגרים, כשמסביבה צעירים, ומאז כונה הבניין "הבניין של סבתא מלמד".

דיווח מצח"י איל שריג

מאז אוקטובר 2023 יגור מתחזקת ומתאמנת לחירום.
ביום יום גיל דניסקי עובר ובודק את המקלטים, סער מתחזק את נושא התקשורת ואת מחסן צח"י הנמצא בלולים, בו אנו שומרים את כל ציוד החירום, ציוד עזרה ראשונה, ציוד כיבוי אש, ציוד חילוץ ועוד ציוד חירום שכולנו תקווה שלא נצטרך.

עם פרוץ המלחמה היו המקלטים פתוחים, ולהוציא תיקונים והשלמות קלות במקלטים, הם משרתים היטב את החברים.

בהזדמנות זו אנו מבקשים לא להוציא ציוד מהמקלטים, כך שבכל רגע נתון הם יהיו כשירים לחירום.
מאז פרוץ הלחימה צוות צח"י מורחב בראשות רמי פלג ומנהלי ענפים רלוונטיים, נפגשים פעם ביום לסקירת מצב והחלטות ליום הבא.

בתקווה לימים שקטים ובשורות טובות.

בכל שאלה או בקשה אפשר לפנות אלי או אל רמי ונשתדל לחזור מה שיותר מהר עם תשובה.

דיווח הרב"ש גיל דניסקי

פועלים כ-25 מקלטים. לא נרשמו בעיות מיוחדות. הגענו למלחמה ערוכים ומאורגנים, בתחזוקה שוטפת. בחלק גדול מהמקלטים ישנות משפחות.

במהלך השבוע הראשון הותקנו טלוויזיות, שהיו מוכנות באיחסון.
תזכורת! לא להזניח, גם במלחמה, נעילת בתים ודיווח מידי על רכבים ואנשים חשודים, עם מספר רכב ותאור לבוש.

"שאגת הארי" - במקלטים

מקלט גנון כרמל
מקלט חדר כושר
מקלט טובופלסט
מקלט יהודה חי